

I

10 april 1912

*H*et enige geluid in de eetkamer was het getik van de grote, rijk versierde klok op de schoorsteenmantel en af en toe het gedempte geritsel van een zwaar linnen servet. Er zaten elf mensen in de enorme eetkamer en het was er zo koud dat Edwina haar vingers maar met moeite kon bewegen. Ze keek even naar haar handen en zag haar verlovingsring schitteren in de ochtendzon. Toen glimlachte ze naar haar ouders die tegenover haar aan tafel zaten, want hoewel haar vader zijn ogen op zijn bord gevestigd hield, zag ze het ondeugende trekje om zijn mondhoeken, en ze was ervan overtuigd dat hij onder tafel de hand van haar moeder vasthield. Wanneer ze alleen waren, zaten ze elkaar altijd te plagen en samen te fluisteren en hun vrienden zeiden vaak dat het ook geen wonder was dat ze zes kinderen hadden. Op eenenveertigjarige leeftijd had Kate Winfield nog altijd een meisjesachtig figuur. Ze was lenig, had een slank middel en van een afstand gezien was het vaak moeilijk Kate van haar oudste dochter Edwina te onderscheiden die ook lang was en glanzend donker haar en grote blauwe ogen had. Zij hingen erg aan elkaar, net als eigenlijk het hele gezin. Ze lachten veel en praatten en huilden en

knuffelden en maakten gekheid met elkaar en met de regelmaat van de klok werden er ondeugende streken uitgehaald.

Edwina had moeite haar gezicht in de plooi te houden toen ze zag dat haar broer George condenswolkjes uitblies in de ijskoude eetkamer die hun oom Rupert, lord Hickham, graag enigszins onder de gemiddelde pooltemperatuur hield. De Winfieldjes waren daar niet aan gewend. Ze waren aan de gemakken van hun Amerikaanse leven in het warmere klimaat van Californië gewend. Een maand geleden was het hele gezin uit San Francisco overgekomen om bij hun oom en tante te logeren en Edwina's verloving bekend te maken. Hun banden met Engeland leken zich te herhalen. Kates zuster Elisabeth was vierentwintig jaar geleden met lord Rupert getrouwd en naar Engeland gegaan om de tweede burggravin en vrouw des huizes van het landhuis Havermoor te worden. Op eenentwintigjarige leeftijd had ze de veel oudere lord Hickham ontmoet toen hij met vrienden in Californië was, en ze was tot over haar oren verliefd op hem geworden. Ruim twintig jaar later konden haar neefjes en nichtjes die aantrekkingskracht maar moeilijk begrijpen. Lord Hickham was afstandelijk en nors en uitermate ongastvrij. Het leek wel of hij nooit lachte en het was iedereen duidelijk dat hij het bijzonder onplezierig vond kinderen in zijn huis te hebben. Het was niet zozeer dat hij niet van kinderen hield, zei tante Liz altijd, maar hij was er gewoon niet aan gewend omdat hij zelf geen kinderen had.

Dit was de uitleg voor zijn bijzonder weinig geamuseerde houding toen George een paar kikkervisjes in zijn bier had gedaan, nadat oom Rupert met hun vader op eendenjacht was geweest. In werkelijkheid wilde Rupert zelf al lang geen kinderen meer. Lang geleden had hij het nodig gevonden een erfgenaam voor Havermoor en zijn andere grote landhuizen te hebben, maar het werd in de loop der tijd duidelijk dat dit

niet voor hem was weggelegd. Zijn eerste echtgenote had enkele miskramen gehad voordat ze, zeventien jaar voor hij met Liz trouwde, in het kraambed overleed. En hij nam het Liz nu nog altijd kwalijk dat zij hem ook geen kinderen had geschonken. Niet dat hij er net zoveel had willen hebben als Kate en Bertram, en hij zou ze in ieder geval ook heel wat beter hebben opgevoed. Het was werkelijk ontstellend, zei hij tegen zijn vrouw, wat die kinderen allemaal werd toegestaan. Maar daar stonden Amerikanen om bekend. Geen enkel gevoel voor waardigheid of controle, geen opvoeding en totaal geen discipline. Hij was echter bijzonder opgelucht dat Edwina met de jonge Charles Fitzgerald ging trouwen. Misschien was er dan voor haar nog een beetje hoop, had hij onwillig tegen Liz gezegd toen ze het hem had verteld.

Lord Hickham was bijna zeventig en hij was niet bepaald blij geweest toen Kate haar zuster had geschreven om te vragen of ze allemaal konden komen logeren. Ze zouden naar Londen gaan om de Fitzgeralds te leren kennen en de verloving bekend te maken, maar Rupert was verbijsterd geweest bij het idee dat ze daarna allemaal naar Havermoor zouden komen.

‘Wát, met al die kinderen?’ Hij had ontzet gekeken toen Liz hem de vraag voorzichtig tijdens het ontbijt had voorgelegd. Het was toen bijna Kerstmis geweest en de familie was van plan in maart te komen. Liz had gehoopt dat als ze voldoende tijd zou hebben hem gerust te stellen, Rupert het wel goed zou vinden. Liz wilde dolgraag dat haar zuster en haar kinderen kwamen om wat leven in haar saaie bestaan te brengen. De afgelopen vierentwintig jaar was ze Havermoor met Rupert gaan haten, en ze miste haar zuster en de gelukkige jeugd die ze samen in Californië hadden gehad, heel erg. Rupert was een moeilijke man om mee te leven, en hun huwelijk was nooit het huwelijk van haar dromen geworden. Vroe-

ger was ze onder de indruk geweest van zijn waardige houding, zijn titel, zijn uitzonderlijke beleefdheid ten opzichte van haar en zijn verhalen over het 'beschaafde leven' dat iedereen in Engeland leidde. Ze scheelden vijftwintig jaar en toen ze op Havermoor kwam, was ze verbijsterd geweest toen ze zag hoe vreselijk mistroostig het daar was en in wat voor vervallen toestand het verkeerde. Rupert had in die tijd ook een huis in Londen, maar al heel snel had Liz gemerkt dat hij daar nooit woonde. En nadat ze er in vier jaar geen voet meer over de drempel hadden gezet, had hij het aan een goede vriend verkocht. Ze dacht dat het met kinderen misschien wel anders zou worden, ze had graag een gezin gesticht en jonge gelukkige stemmetjes in de sombere gangen gehoord. Maar naarmate de jaren verstreken, werd het steeds duidelijker dat dit niet voor haar was weggelegd, en ze leefde op wanneer ze Kates kinderen zag tijdens haar zeldzame bezoeken aan San Francisco. En ten slotte werden zelfs deze kleine pleziertjes haar ontzegd, doordat Rupert te ziek werd om nog veel te reizen en uiteindelijk zei dat hij er te oud voor werd. Reumatiek, jicht en gewone ouderdom weerhielden hem ervan nog langer door de wereld te zwerven, en hij had zijn vrouw nodig om hem dag en nacht terzijde te staan. Liz zat bij hem gevangen op Havermoor. Ze droomde regelmatig over teruggaan naar San Francisco, maar ze had er al in geen jaren heen kunnen gaan. Dit alles maakte het bezoek van Kate en de kinderen nog belangrijker voor haar en ze was dan ook heel dankbaar toen Rupert ten slotte zei dat ze op Havermoor konden logeren als ze maar niet voorgoed bleven.

Het was nog fijner voor Liz geweest dan ze had verwacht. Hun laatste bezoek was al weer een aantal jaren geleden en ze was dolgelukkig. Ze had heel erg verlangd naar de lange wandelingen in de tuin met haar zuster. Vroeger waren ze bijna tweelingen geweest en nu keek Liz vol verbazing naar de

nog steeds zo jeugdige en aantrekkelijke Kate. En het was heel duidelijk dat ze nog steeds heel veel van Bert hield. Liz betreurde het dat ze ooit met Rupert was getrouwd. Ze had zich de afgelopen jaren herhaaldelijk afgevraagd hoe haar leven verlopen zou zijn als ze nooit lady Hickham was geworden en in plaats daarvan met iemand in Amerika was getrouwd.

Zij en Kate waren vroeger als jonge meisjes zo zorgeloos en gelukkig geweest met ouders die dol op hen waren. Ze hadden allebei op hun achttiende, zoals dat hoorde, hun debuut gemaakt en hadden korte tijd een heerlijke periode beleefd met diners, bals en feesten. Rupert was veel te snel op het toneel verschenen en toen was Liz met hem mee naar Engeland gegaan. Maar ook al woonde ze nu al meer dan haar halve leven in Engeland, Liz had op de een of andere manier nooit het gevoel gehad dat ze hier werkelijk thuishoorde. Ze had nooit iets mogen veranderen aan dingen die Rupert in het landhuis Havermoor had ingesteld voor zij er was gekomen. Ze voelde zich er bijna een gast, een gast zonder enige invloed of zeggenschap en een die zelfs niet bijzonder welkom was. Aangezien ze er niet in was geslaagd een erfgenaam voort te brengen, leek haar aanwezigheid tamelijk doelloos.

Haar leven vormde een schril contrast met dat van haar zuster Kate. Hoe zou Kate het ooit kunnen begrijpen? Zij met haar knappe donkere jonge echtgenoot en haar zes mooie kinderen die met regelmatige tussenpozen als geschenken uit de hemel waren gekomen in de tweeëntwintig jaar van hun gelukkige huwelijk. Ze hadden drie zonen en drie dochters, allemaal heel levendig en gezond, met het knappe uiterlijk en de intelligentie van hun ouders en ook hun levendige gevoel voor humor. En het vreemde was dat hoewel Kate en Bert bijna te veel gezegend leken te zijn, geen mens eraan twijfelde dat ze het verdienden. Hoewel Liz haar zuster jarenlang had benijd en dat ook vaak had gezegd, was ze nooit op een nare

manier jaloers geweest. Het leek allemaal heel terecht en Kate en Bert waren bovendien ingoede, aardige en fatsoenlijke mensen. Ze waren zich maar al te goed bewust van de rijkdom en vreugde die hun ten deel vielen en zeiden dat ook regelmatig tegen hun kinderen. Liz verlangde dan naar datgene wat ze nooit had gekend... de liefde van een kind... en de duidelijk warme, liefdevolle verhouding die Kate met haar echtgenoot had. Het leven met Rupert had Liz erg teruggetrokken gemaakt. Ze hadden elkaar zo weinig meer te zeggen en verder was er niemand anders om iets tegen te zeggen. Rupert toonde nooit bijzonder veel interesse in haar. Hij had belangstelling voor zijn landgoederen, zijn eenden, zijn korhoenders en zijn fazanten en toen hij nog jonger was zijn paarden en honden, maar voor een vrouw had hij weinig belangstelling, vooral nu hij zoveel last had van jicht. Ze kon hem zijn wijn brengen, het personeel bellen en hem in bed helpen, maar zijn slaapvertrekken lagen een heel eind van de hare vandaan. Dat was al lang het geval sinds hij jaren geleden had begrepen dat ze hem geen kinderen zou schenken. Het enige wat ze gemeen hadden was een gevoel van spijt, een gemeenschappelijk huis en de kille eenzaamheid die ze daar deelden. En dat alles zorgde ervoor dat het leek of, toen de Winfields kwamen, de luiken werden opengegooid, de gordijnen opgetrokken en de zonneschijn en frisse heldere lucht van een Californische lente binnenstroomden.

Er klonk een hikje en een gedempt giecheltje aan het andere eind van de tafel waar Liz en Kate aan weerszijden van lord Rupert zaten. Hij scheen niets gehoord te hebben en de twee vrouwen lachten even tegen elkaar. Liz leek wel tien jaar jonger geworden sinds hun komst. Het weerzien met haar zuster en haar neefjes en nichtjes vrolijkte haar altijd weer op. Kate had erg met haar zuster te doen als ze zag hoe oud ze was geworden en hoe eenzaam ze hier op dat sombere plat-

teland woonde, in een huis waar ze een hekel aan had, met een man die heel duidelijk niet van haar hield en dat vermoedelijk ook nooit had gedaan. En nu voelde ze de kwelling van hun vertrek. Binnen een uur zouden ze weg zijn. En de hemel mocht weten wanneer ze weer naar Engeland zouden gaan. Kate had haar naar San Francisco uitgenodigd om te helpen met de voorbereidingen voor Edwina's huwelijk, maar Liz vond dat ze Rupert niet zo lang alleen kon laten. Ze had wel beloofd in augustus voor het huwelijk over te komen.

Het hikje aan het andere eind van de tafel was bijna een opluchting en Kate keek naar de bijna zes jaar oude Alexis. George fluisterde haar iets toe en Alexis stond op het punt in gegiechel uit te barsten. 'Sst...' fluisterde Kate glimlachend en ze keek even naar Rupert.

Aan hun eigen ontbijttafel heerste meestal een herrie als een oordeel, maar hier moesten ze zich gedragen en de kinderen hadden zich dit keer keurig aan Ruperts regels gehouden. Hij leek ook iets milder te worden nu hij ouder werd. Hij had de zestien jaar oude Phillip een paar keer mee uit jagen genomen en hoewel Phillip zijn vader had laten weten dat hij dit afschuwelijk vond, was hij altijd beleefd gebleven, had zijn oom bedankt en was meegegaan. Maar zo was Phillip nu eenmaal, hij deed een ander graag een plezier, was altijd aardig, voorkomend, beleefd en bijzonder zorgzaam voor een jongen van zijn leeftijd. Het was moeilijk te geloven dat hij pas zestien was en hij was ongetwijfeld het kind met het meeste verantwoordelijkheidsgevoel van alle Winfieldjes. Behalve Edwina natuurlijk, maar zij was al twintig en volwassen en over vijf maanden zou ze haar eigen huis en echtgenoot hebben. Ze hoopte dat ze een jaar later misschien zelf wel een baby zou hebben. Kate bedacht regelmatig dat het nauwelijks te geloven was dat haar oudste kind al oud genoeg was om te gaan trouwen en kinderen te krijgen. Ze gingen nu naar huis

om alle voorbereidingen voor het huwelijk te treffen en Charles zou meegaan naar Amerika. Hij was vijfentwintig jaar en tot over zijn oren verliefd op Edwina. Ze waren elkaar toevallig in San Francisco tegengekomen en sinds de vorige zomer met elkaar omgegaan.

Het huwelijk zou in augustus plaatsvinden en ze namen meters prachtige ivoorkleurige stof mee die Kate en Edwina in Londen voor haar jurk hadden gekocht. Kate zou haar naaister in San Francisco vragen er pareltjes op te borduren, en de sluier werd door een Française gemaakt die net uit Parijs naar Londen was gekomen. Lady Fitzgerald zou hem meenemen wanneer ze eind juli naar San Francisco zou komen. Er zou voor die tijd nog heel wat te doen zijn. Bertram Winfield was een belangrijk man in Californië. Hij en zijn familie waren de eigenaar van een van de meest gerenommeerde kranten in San Francisco en er moesten honderden mensen voor het huwelijk worden uitgenodigd. Kate en Edwina hadden een maand aan de lijst gewerkt en er stonden al ruim vijfhonderd mensen op. Maar Charles had alleen maar gelachen toen Edwina hem had gewaarschuwd dat het er nog wel meer konden worden.

'In Londen zou het nog veel erger geweest zijn. Toen mijn zuster twee jaar geleden trouwde, waren er zevenhonderd gasten. Goddank zat ik toen nog in Delhi.' Hij had de afgelopen vier jaar gereisd. Na twee jaar als militair in India te hebben gezeten, was hij naar Kenia gegaan en had daar een jaar reizend en vrienden bezoekend doorgebracht. Edwina genoot ervan wanneer hij over zijn avonturen vertelde. Ze had hem gesmeekt om met huwelijksreis naar Afrika te gaan, maar hij had gevonden dat ze beter iets rustigers konden doen. Ze waren van plan de herfst in Italië en Frankrijk door te brengen en hoopten dan tegen Kerstmis weer in Londen terug te zijn. Edwina hoopte heimelijk dat ze tegen die tijd in verwachting

zou zijn. Ze was dol op Charles en ze wilde een groot gezin, net zoals bij haar thuis, met net zo'n gelukkige relatie als ze altijd bij haar ouders had gezien. Niet dat ze nooit eens ruzie hadden, dat hadden ze wel degelijk, en de kroonluchters trilden in hun huis in San Francisco wanneer hun moeder werkelijk kwaad werd, maar ondanks alle boosheid was er altijd liefde. Er was altijd tederheid, vergevingsgezindheid en medeleven en je wist dat, wat er ook gebeurde, Kate en Bertram altijd van elkaar hielden en dat was precies wat Edwina ook voor ogen had als ze met Charles trouwde. Ze wilde niets meer of minder dan dat, ze hoefde geen belangrijke man, of een titel, of een indrukwekkend herenhuis. Ze wilde geen van die gekke dingen die tante Liz naar oom Rupert hadden gedreven. Ze wilde goedheid, gevoel voor humor, intelligentie, iemand met wie ze kon lachen, praten en hard werken. Hun leven zou weliswaar gemakkelijk worden, want Charles genoot van sporten, uitgaan met vrienden en was nooit belast geweest met de zorg de kost te moeten verdienen, maar hij had de juiste normen. Ze respecteerde hem en op een dag zou hij de zetel van zijn vader in het House of Lords krijgen.

Evenals Edwina wilde Charles minstens een stuk of zes kinderen. Haar ouders hadden er zeven gehad, maar één was bij de geboorte gestorven, een jongetje dat wat leeftijd betreft tussen haar en Phillip in gezeten zou hebben en dat feit had Phillip nog veel bewuster gemaakt van zijn verantwoordelijkheid. Het was of hij de plaats van een ander innam door nu de oudste zoon te zijn en alles wat hij deed, of wat hem raakte, leek meer verantwoordelijkheid op Phillips schouders te laden. Dat maakte het leven voor de twaalfjarige George erg gemakkelijk. Hij dacht dat het zijn enige doel in het leven was om iedereen aan het lachen te maken en verantwoordelijkheid was een volkomen onbekend woord voor hem. Hij plaagde Alexis en de kleintjes wanneer hij daar de kans schoon

voor zag en vond dat hij de strenge houding van zijn oudere broer wat soepeler moest maken. En dat deed hij door gekheid uit te halen. Hij plaagde Alexis en de kleintjes wanneer hij kon en stopte ongevaarlijke slangetjes in de schoenen van zijn broer. Een goed geplaatst muisje op de juiste plek kon ook wonderen verrichten en peper in zijn koffie bij het ontbijt was prima om de dag goed te laten beginnen. Phillip wist zeker dat George alleen bestond om zijn leven te verzieken en tijdens zijn zeldzame en uiterst voorzichtige contacten met het andere geslacht, leek George altijd tevoorschijn te komen en klaar te staan zijn deskundige hulp aan te bieden. George was absoluut niet verlegen met meisjes of op enig ander gebied. Aan boord op de heenweg leek het wel of Kate en Bertram overal waar ze kwamen, werden begroet door verrukte bekenden van hun tweede zoon... 'O, bent ú de ouders van George...!' Terwijl Kate inwendig in elkaar kromp en zich afvroeg wat hij nu weer had uitgevoerd, lachte Bertram om de onschuldige streken en het enthousiasme van de jongen. Hun daaropvolgende kind was het meest verlegen van allemaal, de kleine Alexis met haar stralenkrans van witblonde krullen en enorme blauwe ogen. De anderen hadden allemaal donker haar en blauwe ogen, zoals Kate en Bert, alleen Alexis was zo blond dat haar haren wel wit leken in het zonlicht. Het leek wel of de engelen George alle ondeugd en lef hadden gegeven en Alexis iets heel teers en zeldzaams. Overal waar ze kwam, keken de mensen naar haar, staarden haar aan en praatten erover hoe mooi ze was. Ze kon binnen een paar minuten als van de aardbodem verdwenen zijn en verscheen dan uren later weer heel rustig, als op stille vleugels. Ze was Kates 'babyteisje' en haar vaders 'eigen baby' en ze sprak vrijwel geen woord tegen iemand anders. Ze was gelukkig binnen de grenzen van haar familie en werd door iedereen beschermd. Ze was er altijd, stilletjes rondkijkend zonder veel woorden. En

ze kon soms uren in de tuin doorbrengen waar ze kransjes voor haar moeder maakte om in haar haren te doen. Haar ouders waren heel belangrijk voor haar, hoewel ze ook veel van Edwina hield. Maar Edwina had meer contact met de daaropvolgende dochter, de vier jaar oude Frances, die door iedereen Fannie werd genoemd. Fannie met de lieve, ronde wanggetjes en mollige handjes en stevige beentjes. Als ze glimlachte, kreeg ze alles van iedereen gedaan, vooral van haar vader, en ze had net als Edwina blauwe ogen en glanzende zwarte haren. Ze leek precies op haar vader en ze had zijn goeddelijke aard geërfd. Ze was altijd gelukkig en glimlachte tevreden waar ze ook was, ongeveer net zoals baby Teddy. Hij was twee jaar oud en zijn moeder was dol op hem. Hij begon nu te praten en de wereld om zich heen te ontdekken; hij had een hoofd vol krullen en een vrolijke gulle lach. Hij liep vaak weg en liet zich graag door Oona achternazitten. Oona was een heel lief Iers meisje dat Ierland op veertienjarige leeftijd was ontvlucht en Kate was blij geweest toen ze haar in San Francisco had gevonden. Ze was achttien jaar en een grote hulp voor Kate met alle kinderen. Oona vertelde Kate verwijtend dat ze de kleine Teddy verwende. En die gaf lachend toe dat dit waar was. Ze verwende alle kinderen van tijd tot tijd omdat ze zoveel van ze hield.

Maar Kate stond er regelmatig weer versteld van hoe verschillend ze allemaal waren: het waren absoluut unieke en individuele mensen met heel verschillende behoeften. Alles aan hen was verschillend, hun houding, hun verlangens, hun reacties op haar en het leven en elkaar... van de verlegenheid en vele angsten van Alexis tot de betrouwbare, verantwoordelijke Phillip en het volkomen gebrek daaraan bij George, tot Edwina's sterke, rustige zelfvertrouwen. Ze was altijd attent en heel vriendelijk geweest, dacht aan iedereen voor ze aan zichzelf toekwam en het was een hele opluchting voor

Kate om haar nu zo tot over haar oren verliefd op Charles te zien. Ze verdiende het. Jarenlang was ze de steun en toeverlaat van haar moeder geweest en Kate vond dat het tijd werd dat Edwina een eigen leven ging leiden.

Ze wilde alleen dat ze niet naar Engeland ging verhuizen. Dit was de tweede keer in haar leven dat ze iemand van wie ze hield aan een vreemd land kwijtraakte. Ze kon alleen maar hopen dat het haar dochter beter zou vergaan dan haar zuster Liz, maar gelukkig was Charles een volkomen ander mens dan Rupert. Charles was charmant, intelligent, knap en vriendelijk en Kate dacht dat hij een prima echtgenoot zou worden.

Ze zouden Charles die ochtend op de kade van White Star in Southampton ontmoeten. Hij had afgesproken met hen mee terug te gaan naar Amerika, deels omdat hij er niet aan moest denken Edwina de komende vier maanden niet te zien, maar ook omdat Bert erop had aangedrongen dat hij, bij wijze van verlovingscadeau, met hen zou meevaren. En iedereen was erg opgewonden.

Ze zaten nog in de eetkamer in het landhuis Havermoor en Alexis begon luidkeels te lachen toen George zachtjes iets verschrikkelijks zei en nog meer condenswolkjes met zijn adem maakte in de ijskoude lucht. Bertram grinnikte tegen zijn kinderen toen Rupert eindelijk opstond en ze vrij waren om ook op te staan. Bert liep om de tafel om afscheid van zijn zwager te nemen en schudde zijn hand. En voor een keertje vond Rupert het werkelijk jammer om hem te zien vertrekken. Hij vond Bert aardig, hij was zelfs Kate gaan waarderen in de loop der jaren, hoewel hij nog steeds tamelijk gereserveerd tegenover hun kinderen stond.

‘Het was heerlijk om bij je te logeren, Rupert. Je moet echt eens naar San Francisco komen,’ zei Bertram en hij meende het bijna.